

Вирішення цієї проблеми можливе лише за наявності постійнодіючої співпраці між вищими навчальними закладами та самими фінансовими установами. Для досягнення спільних цілей, а саме: високоякісної кадрової підготовки, з одного боку, та забезпечення молодих спеціалістів місцем праці, з іншого, фінансовий сектор та заклади вищої освіти повинні формувати свої партнерські відносини.

Основними завданнями для співпраці між навчальними закладами та роботодавцями фінансового сектору є:

- організація стажування всередині фінансових установ;

Існують певні проблеми між роботодавцями та університетами при налагодженні партнерських відносин. Нажаль, фінансові інституції не завжди погоджуються на проведення практичних занять/тренувань на базі своїх установ, вважаючи свою діяльність комерційною таємницею. Тут важливо знайти компроміс, та наголосити на тому, що взаємні заклади освіти разом зі студентами можуть проводити різноманітні дослідження на замовлення та в інтересах самих фінансових організацій.

- модернізація навчального обладнання;

- забезпечення участі представників фінансових установ у навчальному процесі;

- запровадження та розвиток програми підготовки молодих спеціалістів спільно освітніми та фінансовими установами;

- забезпечення участі представників фінансових організацій при розробці та затвердженні освітніх програм та стандартів;

- створення так званих центрів зайнятості при ВНЗ для кращої співпраці з потенційними роботодавцями.

Врешті решт, варто зазначити, що успіх зазначеної співпраці є неможливим без державної та урядової підтримки. Ця підтримка може бути реалізована через прийняття спеціальних програм та законодавчих актів. Уряд також повинен стимулювати роботодавців до участі в освітньому процесі, та як наслідок – до прийому на роботу молодих спеціалістів.

Список літератури:

1. Voznyuk-Bohiv I. The financial sector of Ukraine and the problem of its staffing. Contemporary economies in the face of new challenges. Economic, social and legal aspects. Cracow University of Economics, Cracow 2013, p. 99-102.
2. Офіційний сайт Національного Рейтингового Агентства «Рюрик» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rurik.com.ua/news/2280-oabanks.html>.
3. Офіційний сайт Національного Рейтингового Агентства «Рюрик» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://rurik.com.ua/our-research/branch-reviews/1191>.
4. Krzysztof Kaszuba, Tchon Li Ku, Andrzej Goszczynski. Analiza potencjalu przedsiebiorczosci trzech regionow: Podkarpackiego, Lwowskiego I Grodzieskiego. Rzeszow, 2012, 409 str.

НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Мороз Т.О., аспірант, МНАУ, м. Миколаїв, Україна

Сучасний стан соціально-економічної сфери села, потребує посилення регулюючого впливу держави на процеси, що відбуваються. Проте, специфічні

аспекти регулювання соціально-економічного розвитку сільських територій України, традиційно, досить обмежено розкриваються у нормативно-правових актах, основні акценти нормативно-правового регулювання зроблено на проблемах агропродовольчого сектору економіки України. Широке коло проблем сільських територій залишається поза увагою.

В 1990 році було прийнято Закон України «Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві», який передбачав здійснення державою визначених організаційно-економічних і правових заходів, що забезпечують пріоритетність соціального розвитку села. Саме цей Закон вперше проголосив потребу відродження села та став фундаментом правового забезпечення соціального розвитку сільських територій. Нажаль більша частина положень закону не були реалізовані.

Ще в 2000 році Указом Президента України від 20 грудня. №1356 «Про основні засади розвитку соціальної сфери села» метою соціальної політики на селі проголошено забезпечення належного життєвого рівня сільського населення, що повинне було стати основою поліпшення демографічної ситуації і розвитку трудового потенціалу[1]. Окремі заходи щодо соціального розвитку села передбачалися Концепцією Національної програми відродження села на 1995-2005 роки, Концепцією Комплексної програми підтримки розвитку українського села на 2006–2010 роки, Концепцією Загальнодержавної програми соціального розвитку села на період до 2011 року, Концепцією Державної цільової програми сталого розвитку сільських територій на період до 2020 року. Нажаль, жодна із схвалених концепцій не була реалізована, а розроблені програми на державному рівні не затверджені.

Питань соціального розвитку сільських територій торкалися і в Законі України «Про стимулювання розвитку сільського господарства на період 2001–2004 років» та «Про державну підтримку сільського господарства України».

Особливого значення, для забезпечення подальшого розвитку законодавчого соціальної сфери села, надавалося прийнятому в 2005 році Закону України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» [2]. Ним було проголошено комплексний розвиток сільських територій та розв'язання соціальних проблем на селі однією із стратегічних цілей державної аграрної політики. Однак, задекларовані в Законі ідеї не реалізовано.

Постановою Кабінету Міністрів України №1158 від 19.09.2007 р. «Про затвердження Державної цільової програми розвитку українського села до 2015 року» затверджено відповідну Державну цільову програму, завданнями якої визнано: створення організаційно-правових та соціально-економічних умов для комплексного розвитку сільських територій, наближення та вирівнювання умов життєдіяльності міського та сільського населення; підвищення рівня ефективної зайнятості, посилення мотивації сільського населення до розвитку підприємництва у сільській місцевості як основної умови підвищення рівня життя населення; створення екологічно безпечних умов для життєдіяльності населення, збереження навколишнього природного середовища та раціонального використання природних ресурсів, особливо земель сільськогосподарського призначення та ін. [3]. У цілому, Програма задає правильні орієнтири, однак термін її дії добігає кінця, але досі не оприлюднено інформації про хід її виконання. Результати діяльності створеної забезпечити взаємодію відомств, місцевої влади та наукових установ у ході реалізації Програми, Міжвідомчої координаційної ради з питань розвитку сільських територій, дотепер не помітні.

Отже нормативно-правові акти, які були прийняті упродовж минулих років, мали багато недоліків, а саме: декларативність цілей і завдань; неузгодженість між проголошеними цілями, заходами щодо їх досягнення, виділеними ресурсами; невідповідність обраних показників соціально-економічного розвитку визначеним цілям; брак чи поверховість системи моніторингу та оцінювання результативності реалізації програм; формальна роль представників недержавних структур і громадськості в розробленні програм і, відповідно, в оцінюванні їх.

В 2013 році Розрахунковою палатою України було оприлюднено Звіт про результати аудиту виконання заходів Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року. Аудитом встановлено, що з прийнятих 140 законодавчих і нормативно-правових актів більшість розроблено на другому етапі реалізації Програми, що не сприяло виконанню у 2008–2011 роках її заходів у визначених на цей період обсягах [4].

В Україні існує забагато програм, які не відповідають ні пріоритетам, ні ресурсним можливостям держави, а також програм, які визнано неефективними та закрито. Спостерігається постійне недофінансування програм розвитку (ефект від реалізації яких довгостроковий) порівняно із соціальними програмами. Часто спостерігається відсутність наступництва в частині завершення державних програм, що ставить під сумнів ефективність витрачання бюджетних коштів у минулі роки. Це призводить до низької та волатильної інвестиційної активності держави, що негативно позначається не тільки на сталості економічного зростання, а й на загальній макроекономічній стабільності. Важливим, для динамічного розвитку сільських територій держави та забезпечення її безпеки, питанням є вибір пріоритетів для вирішення програмними засобами. Очевидно, що для реалізації усіх визначених на сьогодні на законодавчому рівні й затверджених пріоритетних напрямів і засад у розвитку сільських територій, немає і найближчим часом не з'явиться навіть мінімально необхідних матеріальних ресурсів. З огляду на це, на наш погляд, основні зусилля органів державної влади і управління, наукових, промислових і фінансових кіл мають бути зосереджені на визначенні насамперед пріоритетів на певний період, які будуть цілком забезпечені фінансово, і за умови їх повного досягнення, створять передумови для наступного етапу вироблення і реалізації подальших пріоритетів, а отже, для безупинного поступу держави. Такі пріоритети, на нашу думку, мають формуватися, перш за все в інноваційно-інвестиційній галузі. Усе це вимагає попереднього проведення інвентаризації існуючих програм з метою встановлення відповідності їх обраним пріоритетам, а також фактично досягнутим цільовим результатам.

Реалізація такого завдання неможлива без збереження наступництва у вирішенні суспільно значущих проблем у сфері державного управління. Таким чином, за умови вироблення послідовної, чітко структурованої за пріоритетами державної політики, усунення законодавчих суперечностей, розроблення ефективного механізму формування і реалізації державних цільових програм та контролю за їх виконанням, ці програми зможуть стати дієвим інструментом якісних зрушень в економіці та суспільному житті сільських територій України.

Список літератури:

1. Указ Президента України «Про основні засади розвитку соціальної сфери села» від 20 грудня 2000 р. № 1356 // Офіц. вісник. – 2001. – № 51. – С. 201.

2. Закон України «Про основні засади державної аграрної політики на період до 2015 року» від 18 жовтня 2005 р., № 2982-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.search.ligazakon.ua>.
3. Державна цільова програма розвитку українського села на період до 2015 року від 15 вересня 2007 р., № 1158 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.search.ligazakon.ua>.
4. Звіт про результати аудиту виконання заходів Державної цільової програми розвитку українського села на період до 2015 року – Київ: Рахункова палата України, 2013.

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУ УРБАНІЗАЦІЇ У СВІТІ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

*Назарова О.Ю., к.е.н., доц., Харківський національний університет
імені В.Н. Каразіна, м. Харків, Україна*

Найважливіші проблеми світового масштабу в галузі демографії мають негативні тривалі наслідки: демографічний вибух та неконтрольована урбанізація у країнах, що розвиваються, демографічна криза та криза великих міст у розвинутих країнах, стихійна міграція, особливо зовнішня, яка ускладнює політичні відносини між країнами.

Для процесу урбанізації характерна концентрація населення в більших і надвеликих містах. Саме ріст більших міст (з населенням понад 100 тис. чоловік), пов'язані з ними нові форми розселення й поширення міського способу життя найбільше яскраво відображають процес урбанізації. Частка більших міст у всьому населенні миру збільшилася за сто із зайвим років (з 1860 р.) з 1,7 до 20%. В 1700 р. у світі було 31 місто з населенням понад 100 тис. чоловік, в 1800 р. - 65, в 1900 р. - 360, в 80-х роках - більше 2000. Не менш примітний розвиток найбільших міст - «мільйонерів». Якщо в 1800 р. було тільки одне місто із числом жителів більше 1 млн., то в 80-х роках таких міст налічувалося більше 200.

У найближчі десятиліття чисельність світового населення в значній мірі буде залежати від темпів його росту в міських районах країн, що розвиваються. Як очікується, в період 2010-2025 років міське населення світу збільшиться на 1,3 млрд. чоловік. За прогнозами, на Китай (приріст 261 млн. чоловік) і Індії (приріст 197 млн. чоловік) буде припадати 36% такого загальносвітового збільшення. Частка наступних дев'яти країн, за прогнозами, в прирості міського населення складе 29%, а в абсолютному виразі - від 20 до 62 млн. осіб: Нігерія і Демократична Республіка Конго в Африці; Бангладеш, Індонезія, Пакистан і Філіппіни в Азії; Бразилія і Мексика в Латинській Америці, а також США. Серед них найвищі темпи приросту міського населення будуть зафіксовані в Африці та Азії, де вони перевищать 2% або навіть 3% на рік. А в період 2025-2050 років міське населення світу збільшиться ще на 1,8 млрд. чоловік, причому основний приріст буде припадати на Індію (377 млн. чоловік) і, меншою мірою, на Китай (205 млн. чоловік). У 2050 році міське населення Китаю буде як і раніше найчисленнішим (близько 1 млрд. чоловік), потім буде слідувати Індія (0,9 млрд. чоловік). Слід зазначити, що в окремих розвинутих країнах чисельність міського населення, навпаки, скоротиться, наприклад, Росія і Україна, де відбувається так званий «природний спад населення».